

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

Tristan Corbière

SÍRFELIRAT

A szerelmüket kezdendő avagy végezendő szerelmeseken felül oly nagyszámú dolgok végzik a kezdeteknél, hogy végezetül a kezdet kezd végzetté válni, a vége pediglen az lesz, hogy a szerelmesek és egyéb személyek azon kezdeten kezdik újramekezdeni, mely így végezetül nem léssen egyéb, mint visszájára fordult végezet, ez pediglen az örökkévalósággal kezdend felérni, hiszen emennek sem kezdete, sem végezete, végezetül pedig a föld keringésével egyenlőleg végzi pályáját, míg csak végképpen nem tudjuk már elválasztani, hol kezdődik a végezet, s végződik a kezdet mely minden kezdeteknek végsődleges végezete, amennyiben minden végezeteknek kezdetben való kezdete is, s így a meghatározhatatlan által behatárolt határtalannak végső kezdete. – Avagy sírfelirat avagy előszó s viszont.

(Népi bölcsesség)

Bátran öngyilkos lett? Megölte lustasága?
Feledékenységéből élt, ez maradt utána:

– Hogy nem volt a saját szeretője, de bánta! –

Semmivégre megszületék,
Hátszelektől lökdösteték,
Lett holmi ételmaradék,
Lett zagyva és híg keverék.

Volt „nemtommije” – s, meglehet,
Aranyere – készpénz helyett.
Ideg – beteg. Erő – rogyásig.
Lendülete – inszakadásig.
Volt lelke – s hegedűje nem,
Szerelme is – mérettelen.
– Száz neve, hogy egy se legyen. –
Ideált hajszolt – ám idéetlen,

Volt ríme száz – s ő rímre tétlen,
Ott sem volt, honnan megkerült,
De elveszett volt mindenütt.

Költő volt – verse förtelem,
Művész – de művészettelen,
Filozófus – ha kell, ha nem.

Sosem vicces – de nevetséges,
Színész – nem tudva szerepét se,
Festő – de gyengén muzsikált ám,
Zenész – hegedült a palettán.

Szép kis fej! – és mégis fejetlen,
Túl hülye, hogy örült lehessen,
Hitte, sokkol, ha mondja: sok,
– Igaz versei hamisok.

Ritka madár – színes üveggyöngy,
Nagy kan – s néha sírós öreg hölgy,
Mindenre képes – mire jó?
Jóra rossz – rosszra se való.
Bibliai csodagyerek,
Ám Bibliája elveszett.
Vakmerő, de ízetlenül
– Csizmája asztalra kerül.

Vad kolorista – bár erőtlen,
Senki – maga sem – érti őt, nem,
Sirt, énekelt, szép hamisan,
– Hiányos volt hiánytalan.

Nem volt bárki és nem volt bármi,
Énje csupa pózokból állt ki,
A Szoborhoz pózolva dúltan
Cinikus volt – és így gyanútlan.
Bármit elhitt, miben se hitt
– Csömör volt a gyönyöre itt.

Rágós volt – túl keményre főtt,
Saját magára sem ütött,
Unalma mulattatta őt,
Álmában is felröhögött.
Járt nyílt vizen – folyásirányban,
Soha partot nem érő bárka...

Túl önös volt ölni magát,
Részeg a fő, szomjas a szellem,
Vége, s végszóra nem talált,
Mehalt, várva, hogy élni kelljen,
Úgy élt, hogy várta a halált.

Itt nyugszik – rossz földbe került,
Lekéstük – túl jól sikerült.

René Guy Cadou

TAVASZ KALANDRA BIZTAT

Amióta a vén törzsek között suhantam
A Tűz felé a szén húnyt pillái megett
Mióta a tücsök dala feltépte ajkam
S tudóm üregei mélyén felremegett

Már megérint az ég mint alvó langyos orca
Tüllépek magamon látva látom megint
Víg éltemet szelíd vásznakként susstorogva
Nap tenyerét mely a tetőn végigsimít

Legszelidebb lovak veletek itt vagyok hát
Lábaitok között alszom s útra kelek
Távol bizonytalan sziget csalóka ország
Felé mely angyalarc kút mélyén elveszett

Hordozom szívemet szomorú kézilámpám
S átkozom mert kevés fényt ad s nem látok így
Túl a térré terült rezgő lucernatáblán
A nagy körútjain kavargó tengerig

Tavaszom nyílt vizek párája habja rejti
Fehér mint csenevész gyerek ki meg se nőtt
Úgy járok a vizen mint ki június esti
Ablakában rágyújt még elalvás előtt

Lackfi János fordításai